PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

A B

Głos Koszaliński

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Cena 20 gr | Piątek, 22 stycznia 1954 r. | Rok III. Nr 18 (432)

„Marksizm-leninizm — to nie tylko wielka współczesna teoria i nieodzowna dla każdego nauka społeczna, ale i niezastąpiony drogowskaz w walce codziennej o postęp i socjalizm, o pokój i braterstwo międzynarodowe, to lepsza przyszłość społeczeństw ludzkich i każdego człowieka".

(BOLESŁAW BIERUT)

W hołdzie pamięci Wielkiego Lenina

Uroczystość otwarcia Muzeum Lenina w Krakowie

KRAKÓW. 21 stycznia br., w 30 rocznicę śmierci Włodzimierza Lenina — odbyło się w Krakowie — mieście, które w Polsce wiąże najwięcej wspomnień z imieniem wielkiego stratega rewolucji proletariackiej i twórcy państwa radzieckiego, uroczyste otwarcie Muzeum Lenina.

Uroczystość zgromadziła rzesze społeczeństwa Krakowa i województwa, delegacje krakowskich zakładów pracy, Nowej Huty, delegacje robotników i chłopów sąsiednich województw. Nad zgromadzonymi tłumami, które przybyły złożyć hołd nieśmiertelnej pamięci Wielkiego Lenina — czerwone i biało-czerwone sztandary.

Na uroczystość przybyli członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie Rady Państwa i rządu, przedstawiciele naczelnych władz organizacji politycznych i społecznych oraz przedstawiciele Wojska Polskiego.

Obecni byli ambasador ZSRR w Polsce G. Popow oraz szefowie przedstawicielstw dyplomatycznych państw demokracji ludowej. Przybył również na uroczystość dyrektor Centralnego Muzeum Lenina w Moskwie Wiaczesław Morozow.

W imieniu społeczeństwa Krakowa przemawia zastępca przewodniczącego Prezydium MRN Edward Grodecki. „Uwieczniając pamięć Wielkiego Lenina, który w latach 1912—1914 mieszkał i pracował w naszym mieście — Miejska Rada Narodowa w Krakowie podjęła uchwałę o utworzeniu Muzeum Lenina, dając tym wyraz głębokiej czci, jaką klasa robotnicza, społeczeństwo Krakowa i cały naród polski otacza jego pamięć — mówi Edward Grodecki. — W naszym mieście powstaje jeszcze jeden pomnik braterstwa i przyjaźni narodów radzieckich z narodem polskim, pomnik, który obrazuje historię Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i jej pomocy dla polskiego ruchu rewolucyjnego w walce o wyzwolenie społeczne i narodowe, w walce o socjalizm".

Zastępca przewodniczącego Prezydium MRN w Krakowie wyraża następnie podziękowanie Instytutowi Marksa, Engelsa, Lenina, Stalina przy Komitecie Centralnym Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego oraz kierownictwu Centralnego Muzeum Lenina w Moskwie za pomoc okazaną w organizowaniu Muzeum w Krakowie, poświęconego pamięci Włodzimierza Lenina.

Głos zabiera członek Biura Politycznego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, minister Adam Rapacki.

Następnie przemawia Wiaczesław Morozow, dyrektor Centralnego Muzeum Lenina w Moskwie, które okazało bezcenną pomoc w zorganizowaniu Muzeum Leninowskiego w Krakowie.

Uczestnicy uroczystości odśpiewali „Międzynarodówkę". Zgromadzeni udali się następnie na zwiedzenie nowootwartego Muzeum Lenina. W dziesięciu salach Muzeum, według ekspozycji opracowanej przez Wydział Historii Partii KC PZPR, przy poważnej pomocy Instytutu Marksa, Engelsa, Lenina, Stalina przy KC KPZR i Centralnego Muzeum Lenina w Moskwie — zgromadzone zostały bogate materiały dokumentalne, związane z życiem i walką Wielkiego Wodza Zwycięskiego Października

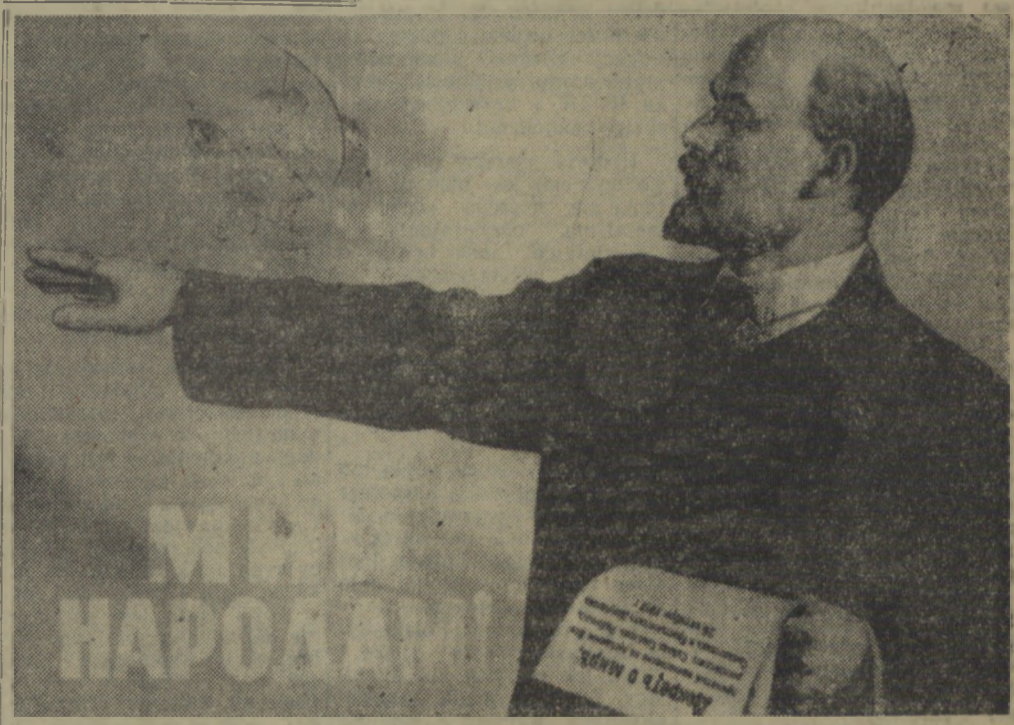

Fragmenty przemówienia członka Biura Politycznego KC PZPR min. Adama Rapackiego na uroczystości otwarcia Muzeum

TOWARZYSZE!

Nieustanny, żywy jest w milionach serc ludzkich żal po śmierci Lenina.

Podjęty i rozwinięty przez miliony walczących dorobek życia Lenina trwa, rośnie, walczy i zwycięża. Wielkość Lenina wyrosła z doli i niedoli, z buntu, walki i doświadczeń ludu pracującego Rosji. I nie tylko Rosji, gdziekolwiek i kiedykolwiek lud pracujący zrywał się do walki, Lenin myślą i sercem był z nim.

Wielkość Lenina wyrosła z jego marzeń o lepszej przyszłości dla ludzi pracy, z jego „nieprzejednanej, nieugaszonej wrogości do nieszczęścia ludzkiego".

Wielkość Lenina wyrosła dzięki temu, że swoją żarliwą miłość i nienawiść uzbroił w naukę Marksa i Engelsa, że naukę tę zastosował twórczo i rozwinął w nowych warunkach historycznych, w oparciu o doświadczenia walczących mas.

Wielkość Lenina polega na tym, że zrósł się z masami, że cały swój geniusz, naukę, wszystkie siły i całe swe życie związał nierozerwalnie ze sprawą klasy robotniczej, socjalizmu i komunizmu — najszczytniejszą, największą sprawą, o jaką kiedykolwiek walczyła postępowa ludzkość — naczelną sprawą naszych czasów.

Dlatego, niepodobna wyobrazić sobie historii naszych czasów bez Lenina, bez marksizmu-leninizmu. Czym była, jest i będzie Rewolucja Październikowa dla historii świata, dla klasy robotniczej, dla mas pracujących całego świata, dla naszego narodu?

(Dokończenie na 2 str.)

Przemówienie Wiaczesława Morozowa — dyrektora Centralnego Muzeum Lenina w Moskwie

TOWARZYSZE!

Dzień dzisiejszy — 30 rocznica śmierci W. I. Lenina — dzień otwarcia Muzeum im. Lenina w Krakowie — jest dniem szczególnie znamiennym.

40 lat temu w Krakowie i Poroninie Lenin przeprowadzał narady pracowników partyjnych, ażeby rozstrzygnąć szereg doniosłych problemów dotyczących zorganizowania szeregów partii dla walki z samowładztwem i obszarnikami, dla wykorzystania wszystkich sposobów legalnych i nielegalnych w tej walce.

Wówczas w Rosji szalała reakcja. Wszystko, co postępowe, wszystko, co rewolucyjne, było uciskane. Robotnicy i chłopi rosyjscy byli pozbawieni praw politycznych, byli nieludzko eksploatowani, cierpieli głód. Jeszcze gorsze było położenie narodowości nierosyjskich, które carat dla umocnienia swojej władzy, podjudzał nawzajem. Rosja była więzieniem narodów.

Lecz w Rosji wzrastała i umacniała się inna siła. Niebywałe bezprawia, okrutny wyzysk, a jednocześnie wielka koncentracja klasy robotniczej w wielkich zakładach przemysłowych doprowadziła do tego, że właśnie w Rosji powstała najbardziej rewolucyjna klasa robotnicza. Awangarda tej klasy została zorganizowana przez Lenina w rewolucyjną, prawdziwie marksistowską partię, wolną od oportunistycznych naleciałości.

Wówczas to, 40 lat temu, szczególnie ostrymi i niezbędnymi do rozwiązania zadaniami były: po pierwsze — zdobycie chłopstwa dla sprawy, o którą walczyła klasa robotnicza, i stworzenie silnego sojuszu robotników i chłopów dla walki przeciw samowładztwu i obszarnictwu, — po drugie — przezwyciężenie różnic narodowościowych, rozwiązanie problemów narodowościowych, ażeby zjednoczyć robotników i chłopów wszystkich narodowości w Rosji dla obalenia caratu, ażeby otrzymać ziemię, 8-godzinny dzień pracy i swobody demokratyczne, ażeby rozwiązać problem zapewnienia wszystkim uciemiężonym narodom prawa do samookreślenia.

(Dokończenie na 2 str.)

Uroczysta akademia w Koszalinie w 30 rocznicę zgonu Nauczyciela mas pracujących całego świata

W dniu wczorajszym, w 30 rocznicę śmierci Lenina w sali WDK odbyła się uroczysta akademia zorganizowana przez Komitety Wojewódzki i Miejski PZPR w Koszalinie.

W prezydium zajęli miejsca członkowie egzekutywy Komitetu Wojewódzkiego i Miejskiego PZPR z I-szym sekretarzem KW tow. Rygliszynem na czele. W prezydium zasiedli również przedstawiciele WP, organizacji masowych oraz wybitni przodownicy pracy naszego miasta.

Akademię otworzył I sekretarz KW PZPR tow. Rygliszyn:

„Zebraliśmy się na dzisiejszej uroczystej akademii, aby wraz z milionami ludzi radzieckich, wraz z całym narodem polskim, z setkami milionów ludzi pracy wszystkich zakątków naszego globu, uczcić pamięć największego człowieka naszej epoki Włodzimierza Iljicza Lenina".

Następnie referat wygłosił sekretarz KW PZPR tow. Dajek, który między innymi powiedział:

„Dlaczego nasza klasa robotnicza i cały polski lud pracujący z takim szacunkiem, miłością i czcią odnosi się do Lenina i Jego nauk?

Dlatego, że Lenin, to wielki myśliciel, koryfeusz nauki, to wielki strateg i organizator nowego sprawiedliwego porządku socjalistycznego — to wielki nauczyciel polskiego ruchu robotniczego. W oparciu o Jego naukę, w oparciu o pomoc wielkiego Kraju Rad, którego był założycielem, zwycięsko budujemy socjalistyczną ojczyznę".

Zebrani długotrwałymi oklaskami manifestują swe oddanie niezwyciężonym ideom Lenina—Stalina, ideom wskazującym masom pracującym całego świata drogę do lepszego, jaśniejszego jutra.

Oficjalną część akademii zakończono odśpiewaniem „Międzynarodówki".

W części drugiej odbyły się występy artystyczne.

(az)

Nadanie Nowej Hucie imienia Lenina to symbol zwycięstwa nowego nad starym

Przemówienie członka Biura Politycznego KC PZPR min. Franciszka Jóźwiaka-Witolda

TOWARZYSZE I OBYWATELE!

30 lat temu zgasło serce wielkiego rewolucjonisty, wielkiego przyjaciela ludzi, ukochanego nauczyciela proletariatu — Włodzimierza Lenina.

Śmierć Lenina ostro i boleśnie uderzyła w serca wszystkich prostych ludzi na całym świecie, wszystkich, do których dotarło imię Lenina.

Wielkość Lenina wyraża się w tym, że wchłonął on marzenia setek pokoleń wyzyskiwanych i poniewieranych o lepszym, sprawiedliwszym życiu, że marzenia te potrafił przekuć w czyn.

Potęga Lenina polega na tym, że wchłonął nienawiść pokoleń do wyzyskiwaczy i gnębicieli i tę nienawiść przekuł w twórczą walkę wyzwoleńczą — w największą w świecie rewolucję — w proletariacką Rewolucję Październikową, dokonując zwrotu w dziejach ludzkości.

Siła Lenina polega na tym, że ukochał głęboko wszystkich prostych ludzi, że miłość do człowieka, sprawę człowieka wypisał na sztandarze rewolucji, na sztandarze pierwszego w świecie państwa socjalistycznego. Dlatego nieśmiertelny jest Lenin i nieśmiertelna jest jego sprawa.

Wielka idea Rewolucji Proletariackiej, idee humanizmu rewolucyjnego, idee ukochania człowieka — o które walczył, które wcielał w życie Lenin — owładnęły masami, przeobrażając się w potężną siłę materialną, w siłę, która zmiotła w roku 1917 kapitalistów i obszarników Rosji carskiej, w siłę, która rozbiła ciemiężycieli faszystowskich w latach 1944—1945, przynosząc wolność krajom okupowanym przez faszyzm hitlerowski.

Siła ta stała się promotorem zwycięstw krajów demokracji ludowej, powstania Niemieckiej Republiki Demokratycznej, rozgromienia w 1949 roku imperialistów w wielkich Chinach, stworzenia potężnego obozu demokracji.

Zawsze i wszędzie tam, gdzie zwyciężał, zwycięża i zwyciężać będzie proletariat, masy ludowe — zwycięża sprawa leninizmu. Każdy dzień powiększa armię leninowców, idee leninizmu rodzą co dnia nowych bojowników sprawy socjalizmu i pokoju. Śmiało i prosto pisał o tym Majakowski, wielki poeta Rewolucji Październikowej:

„Wciąż na świecie olbrzymiego pochód myśli, słów i czynów Lenina".

Początek pracy i walki Lenina, to narodziny nowej ery ludzkości — ery leninizmu. Przeszło pół wieku minęło od narodzin leninizmu, a cały ten okres jest zwycięskim pochodem wielkiej idei leninizmu.

„Cała prawda o leninizmie polega na tym — uczył Stalin — że leninizm nie tylko odrodził marksizm, ale uczynił ponadto krok naprzód posunąwszy dalej rozwój marksizmu w nowych warunkach kapitalizmu i walki klasowej proletariatu... Leninizm to marksizm epoki imperializmu i rewolucji proletariackiej".

(Dokończenie na 2 str.)

Wielkie święto budowniczych Nowej Huty

KRAKÓW — NOWA HUTA. Załoga kombinatu i budowniczych miasta Nowa Huta, będącego żywym symbolem rosnącej potęgi naszego kraju, symbolem braterskiej pomocy Kraju Rad dla naszej ojczyzny, obchodziła w dniu 21 bm. podniosłą uroczystość związaną z nadaniem jej zakładom metalurgicznym nazwy „Huta im. Lenina".

Wielotysięczna rzesza przedstawicieli załóg produkcyjnych i budowlanych Nowej Huty, pracujący wraz z nimi doradcy radzieccy, delegacje z dziesiątków zakładów pracy Krakowa i pobliskich województw, delegacje chłopskie zgromadziły się na uroczystym zebraniu, wypełniając szczelnie jedną z ogromnych hal kombinatu i przyległe dziedzińce.

Przybyli przedstawiciele partii, władz państwowych, organizacji politycznych i społecznych oraz goście zagraniczni, którzy uczestniczyli w otwarciu Muzeum Lenina w Krakowie.

Uroczystość otworzył wiceprzewodniczący oddziału Związku Zawodowego Hutników w Nowej Hucie J. Knaba, po czym głos zabiera członek Biura Politycznego KC PZPR min. Franciszek Jóźwiak — Witold.

Witany owacją na cześć narodów Związku Radzieckiego i ich przewodniczki — KPZR przemawia ambasador ZSRR w Polsce Georgij Popow.

W imieniu wielotysięcznej rzeszy załóg produkcyjnych kombinatu i jego budowniczych przemówił przodownik pracy, brygadzista odlewni żeliwa, odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi Józef Korzec.

„Jesteśmy dumni z tego że nasza huta, największa budowla planu 6-letniego nosić będzie od dziś imię największego człowieka naszej epoki".

W hali rozlega się śpiew Międzynarodówki.

Nad główną bramą wjazdową do kombinatu rozjaśnia się napis „Huta imienia Lenina".

Po części oficjalnej odbyła się bogata część artystyczna.

Przemówienie członka Biura Politycznego KC PZPR min. Franciszka Jóźwiaka-Witolda

(Dokończenie z 1 str.)

Leninizm, którego ojczyzną jest Rosja rewolucyjna, stał się ideologią całego międzynarodowego proletariatu. Pierwsze w świecie państwo socjalistyczne było nie tylko wspaniałym zwycięstwem zrywu rewolucyjnego proletariatu Rosji — ale stało się wspaniałym zwycięstwem i urzeczywistnieniem idei leninizmu — dlatego stosunek do Związku Radzieckiego, stosunek do wielkiej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, partii wychowanej i wypiastowanej przez Lenina — jest jednocześnie sprawdzianem prawdziwej rewolucyjności, proletariackiego internacjonalizmu, jest bowiem stosunkiem do marksizmu-leninizmu.

Historia międzynarodowego i polskiego ruchu robotniczego dostarczyła wiele przykładów, że kto staje przeciwko KPZR, przeciwko Związkowi Radzieckiemu — ten automatycznie staje w obozie wrogów klasy robotniczej, w obozie zdrady, w obozie imperializmu. Na drogę zdrady sprawy proletariatu, sprawy budowy socjalizmu chciał nasz kraj zepchnąć gomułkowski nacjonalizm i prawicowość. W obozie imperialistycznym gniją i rozkładają się arciszewscy i zaremby.

Wszystkie zwycięstwa i sukcesy jakie odnosiły polskie masy pracujące w walce o wyzwolenie społeczne i narodowe, jakie dziś odnoszą w walce o zbudowanie socjalizmu — korzeniami swymi tkwią w nierozerwalnym sojuszu rewolucji polskiej z rewolucją rosyjską.

Nasza partia — Polska Zjednoczona Partia Robotnicza — awangarda klasy robotniczej i narodu polskiego — zrodziła się w ogniu walki o jedność klasy robotniczej, o przyswojenie sobie wielkich ideałów leninizmu. I siły nasze są niepokonane, póki tym ideałom marksizmu-leninizmu jesteśmy wierni. Dlatego jak źrenicy oka partia nasza strzec będzie wierności idei leninizmu, wierności proletariackiemu internacjonalizmowi, wierności braterskiemu sojuszowi z wielką KPZR, z krajem zwycięskiego socjalizmu.

Historia naszego ruchu rewolucyjnego jest historią zbliżania się naszego ruchu do leninizmu, przyswajania sobie wielkich nauk Lenina o rewolucji proletariackiej, o dyktaturze proletariatu, o sojuszu robotniczo-chłopskim. Imię Lenina jest szczególnie drogie polskim masom robotniczym. Lenin żywo i troskliwie interesował się polskim ruchem robotniczym.

Bliska i droga była mu sprawa naszej walki o społeczne i narodowe wyzwolenie, bliska i droga była mu walka rewolucyjna naszej bohaterskiej klasy robotniczej, walka chłopa polskiego o ziemię.

Klasa robotnicza Polski była Leninowi równie bliska i droga jak rosyjski lud pracujący. Lenin — wielki internacjonalista, walcząc o wolność rosyjskich mas pracujących — walczył o naszą wolność, wolność robotnika i chłopa polskiego, o wolność narodu polskiego.

Lenin to nie tylko genialny syn rosyjskiej klasy robotniczej — Lenin to genialny syn całej ludzkości, wszystkich tych, którym droga jest i bliska sprawa walki o szczęście mas pracujących, o wolność, postęp i pokój, o wieczną przyjaźń narodów, wszystkich tych, dla których zwycięstwo nad faszyzmem i niewolą kapitalistyczną jest najwyższym dobrem.

Wszystko, co u nas nowe, promienne, wszystko, co się rodzi, rozwija i idzie naprzód do socjalizmu — wszystko to zawsze łączymy i łączyć będziemy ze zwycięstwem idei leninowskich. Rodzi się u nas, rozwija i potężnieje pod starym, piastowskim Krakowem — nowy, młody, socjalistyczny ośrodek — Nowa Huta — symbol nowej Polski, nowego życia, nowego człowieka, człowieka socjalizmu. I dlatego temu najmłodszemu, najbardziej nowemu, zrodzonemu w wyzwolonej ojczyźnie ośrodkowi — Nowej Hucie — nadajemy dziś imię Wielkiego Lenina.

Nowa Huta wznoszona rękami naszej młodzieży i starych robotniarzy, utalentowanych inżynierów starego i młodego pokolenia — jest nie tylko symbolem młodości i nowego życia. Nowa Huta nawiązuje i zawsze nawiązywać będzie do tradycji bohaterskich, rewolucyjnych walk robotników Krakowa, walk 1923 i 1936 roku.

Nowa Huta jest jednocześnie najpiękniejszym symbolem braterskiej współpracy i pomocy, jaka codziennie otrzymujemy od Związku Radzieckiego. Jest w tym młodym, nowym ośrodku — Nowej Hucie — wspólny wysiłek mięśni i mózgów robotnika polskiego i radzieckiego, inżyniera polskiego i radzieckiego. Ten trud naszych braci radzieckich — to w prostej linii uosobienie leninowskiej troski o zwycięstwo sprawy socjalizmu w Polsce, to symbol zwycięstwa postępu nad wstecznictwem. Oto dlaczego nadajemy naszej sztandarowej budowie socjalizmu — Nowej Hucie — imię Lenina.

Uchwała partii i rządu o nadaniu Nowej Hucie imienia Lenina — to, towarzysze, nie tylko symbol zwycięstwa nowego nad starym, wielki zaszczyt i duma nasza, ale zarazem i wielka odpowiedzialność nasza — budowniczych Nowej Huty.

Pracować przy budowie Nowej Huty i w Nowej Hucie, noszącej imię Lenina — to pracować tak, jak pracują leninowcy — sprawnie, dobrze i ofiarnie dla sprawy socjalizmu — lepszego i piękniejszego jutra.

Nasza walka o zwycięskie zbudowanie socjalizmu to najlepszy i najtrwalszy wkład w dzieło walki o pokój między narodami — o sprawę, która zawsze przyświecała Leninowi. Od chwili zwycięstwa Rewolucji Październikowej sprawa walki o pokój stała się synonimem polityki zagranicznej Związku Radzieckiego. I nie jest przypadkiem, że jednym z pierwszych dekretów władzy radzieckiej, podpisanym przez Lenina nazajutrz po zwycięstwie Rewolucji — był dekret o pokoju.

Lenin powiedział wtedy „walczymy przeciwko oszustwu rządów, które mówią o pokoju, a w rzeczywistości prowadzą zaborcze, agresywne wojny".

Historyczne słowa Lenina były i są drogowskazem dla Związku Radzieckiego przez cały okres jego istnienia. Słowa te są dziś drogowskazem nie tylko dla krajów obozu socjalizmu — ale dla milionów prostych ludzi na całym świecie, walczących przeciwko agresywnym zakusom amerykańskich imperialistów.

To hasło Lenina stało się dziś hasłem milionów, mobilizuje i organizuje miliony ludzi do aktywnej walki o pokój.

Każdy dzień zwiększa szeregi bojowników sprawy pokoju, sprawy wolności i postępu. Kraj Lenina i Stalina, kierujący się leninowsko-stalinowską polityką pokojowej współpracy narodów — jest dziś chorążym sprawy pokoju.

Słowa towarzysza Malenkowa, że nie ma takich spornych spraw międzynarodowych, których nie można uregulować w drodze pokojowej — mobilizują do walki o pokój coraz nowe zastępy prostych ludzi. Mimo jednak tych wszystkich sukcesów — obowiązuje nas zawsze leninowski nakaz czujności. Imperializm miota się w swych wewnętrznych sprzecznościach i zawsze skłonny jest w takich wypadkach próbować rozwiązać swe trudności awanturą wojenną, o czym świadczą wystąpienia eisenhowerów i dullesów, świadczy o tym również deszcz złotych dolarów, który płynie ze Stanów Zjednoczonych dla neohitlerowców z Bonn — kruppy, flicki, stinnesy wspomagają Adenauera tak jak wczoraj Hitlera.

Na wszelkie tego rodzaju wynurzenia i poczynania podżegaczy imperialistycznych odpowiadamy jeszcze większym wzmocnieniem jedności szeregów naszej partii, większym umocnieniem jedności partii z narodem, pogłębieniem i wzmocnieniem sojuszu robotniczo-chłopskiego, dalszym umocnieniem Frontu Narodowego, dalszym wzmocnieniem naszego państwa ludowego, dalszym zacieśnieniem braterskiego sojuszu z wielkim Związkiem Radzieckim. Jesteśmy głęboko przekonani, że każdy dzień pracuje dla sprawy socjalizmu i pokoju. Burżuazji światowej każdy nasz sukces spędza sen z oczu, miota się i ciska, stosuje terror i próbuje faszyzować życie w krajach kapitalistycznych — ale jednocześnie leninowskie idee walki o pokój, o wolność, idee walki narodowo-wyzwoleńczej skupiają wokół siebie coraz większe zastępy ofiarnych bojowników we Francji i Włoszech, w Kenii i Gujanie, w Wietnamie, na Malajach i nie ma takiej siły, któraby te idee mogła zagłuszyć.

Można dziś z pełnym spokojem powtórzyć wielkie, pełne optymizmu, wiary i pewności słowa Lenina, wypowiedziane w 1920 roku:

„Niechaj miota się burżuazja, niechaj wścieka się do utraty przytomności, „przesala", robi głupstwa, z góry mści się na bolszewikach i stara się wytępić... nowe setki, tysiące, setki tysięcy wczorajszych albo jutrzejszych bolszewików: postępując w ten sposób, burżuazja postępuje jak wszystkie klasy skazane przez historię na zagładę. Komuniści powinni wiedzieć, że przyszłość w każdym razie do nich należy".

TOWARZYSZE!

Mija 30 lat od chwili, jak zgasło serce Lenina.

W ciągu tych lat Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego rozwija nadal twórczo wielkie idee leninowskie i drogą leninowską prowadzi narody radzieckie do komunizmu.

Od 30 lat nie ma między żyjącymi Lenina — ale Lenin wiecznie żyje i żyć będzie, żyje w każdej walce, w każdym porywie mas do wolności, do socjalizmu, do pokoju. Lenin wiecznie żyje i żyć będzie we wszystkim, co nowe, co rodzi się w walce, co znamionuje przyszłość i postęp, żyje w każdym naszym sukcesie i zwycięstwie, żyje i żyć będzie w naszej nowej socjalistycznej Nowej Hucie, Hucie Lenina.

Partia nasza, Polska Zjednoczona Partia Robotnicza z nauk Lenina, ze skarbnicy dorobku i doświadczeń KPZR czerpie co dnia wskazania i wytyczne, jak pracować i walczyć o szczęście naszego narodu.

Partia nasza pod kierownictwem swego Komitetu Centralnego, pod kierownictwem wiernego ucznia Lenina i Stalina — towarzysza Bieruta, dzierżąc wysoko sztandar Lenina prowadzi zwycięsko naród polski do socjalizmu.

NIECH ŻYJE I ZWYCIĘŻA LENINIZM!

NIECH ŻYJE KOMUNISTYCZNA PARTIA ZWIĄZKU RADZIECKIEGO!

NIECH ŻYJE PZPR I JEJ PRZEWODNICZĄCY BOLESŁAW BIERUT!

Przemówienie Wiaczesława Morozowa — dyrektora Centralnego Muzeum Lenina w Moskwie

(Dokończenie z 1 str.)

Nie jest przypadkiem, że tu, w Krakowie, w jego okolicach W. I. Lenin napisał szereg wspaniałych prac, dotyczących problemu narodowego.

Od czasów tych minęło ponad 40 lat.

W 1917 roku w Rosji dokonały się dwie rewolucje. W lutym 1917 roku zrzucone zostało jarzmo nienawistnego samowładztwa. Jednakże nie dopełniła się rewolucja: nie uzyskano ani pokoju, ani ziemi, ani 8-godzinnego dnia pracy, mniejszości narodowościowe nie uzyskały prawa do samostanowienia o sobie. Burżuazja i obszarnicy po dojściu do władzy utrzymywali politykę rosyjskiego caratu.

Partia Komunistyczna z Leninem na czele zdemaskowała zdradzieckie partie mieńszewików i eserów, zorganizowała robotników i biedotę wiejską do szturmu na kapitalizm, do walki o ustanowienie władzy rad delegatów robotniczych, chłopskich i żołnierskich — o ustanowienie dyktatury proletariatu. Zwycięstwo Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej oznaczało początek nowej epoki historii świata.

Po raz pierwszy w dziejach historii stworzone zostało radzieckie państwo socjalistyczne — państwo robotników i chłopów. Powstał pierwszy nowy ustrój państwowy. Została zniesiona osobista własność środków produkcji. Została zbudowana socjalistyczna gospodarka narodowa. Powstał nowy ustrój społeczny. Powstały nowe, potężne siły wyzwolone przez Październik.

Rozwiązany został problem narodowościowy: narody wchodzące w skład imperium rosyjskiego otrzymały prawo do samostanowienia, do oderwania się. Zamiast więzienia narodów — Związek Socjalistycznych Republik, dobrowolny związek narodów, wielonarodowościowe państwo socjalistyczne chłopów i robotników.

Zwycięstwo Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji oznaczało triumf leninowskiej teorii rewolucji socjalistycznej. Stworzenie Związku Radzieckiego oznaczało zwycięstwo leninowsko-stalinowskiej polityki KPZR.

Sprawdzianem potęgi radzieckiego państwa i ustroju społecznego była Wielka Wojna Narodowa. Naród radziecki pod kierownictwem swojej Partii Komunistycznej nie tylko obronił wolność, honor i niezależność swojej ojczyzny, lecz uwolnił wszystkie narody, które znalazły się pod faszystowskim uciskiem, obronił cywilizację światową.

Sprawdziły się wskazania W. I. Lenina, że jeśli w wyniku pierwszej wojny światowej wypadł z orbity państw kapitalistycznych tak potężny kraj jak Rosja, to w wyniku nowej wojny ze świata kapitalistycznego odpadnie szereg nowych krajów.

Odeszły ze świata kapitalistycznego: Chiny, Polska, Czechosłowacja, Węgry, Rumunia, Albania, północna Korea, stworzona została Niemiecka Republika Demokratyczna, powstał potężny obóz pokoju i socjalizmu.

Stało się to możliwe dlatego, że tak, jak Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, tak i wszystkie komunistyczne i robotnicze partie tych krajów wierne były leninizmowi, kierowały się w swojej walce leninizmem, wskazaniami niezwyciężonych idei wielkiego Lenina. Otwarcie Muzeum W. I. Lenina w Krakowie — jest znamiennym wydarzeniem. Do arsenału Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej przybywa jeszcze jeden oręż propagandy zwycięskiej nauki Lenina.

Towarzysze — nasz wiek, to wiek krachu imperializmu. Nasz wiek — to wiek triumfu wielkich idei leninizmu. Niech żyje leninizm! Niech żyje spojona wielkimi zwycięstwami, osiągniętymi pod wielkim leninowskim sztandarem internacjonalizmu nierozerwalna przyjaźń narodu polskiego i radzieckiego! Niech żyje krzepnąca z dnia na dzień współpraca i przyjaźń narodów obozu demokracji!

Niech twórczo pracuje i promieniuje wielkimi ideami Lenina otwarte dzisiaj Muzeum w Krakowie!

Pogrzeb M. F. Szkiriatowa

MOSKWA. Dnia 20 stycznia Moskwa żegnała po raz ostatni wybitnego działacza partii komunistycznej i państwa radzieckiego Matwieja Fiedorowicza Szkiriatowa.

O godzinie 11 przed południem otwarto dostęp do Sali Kolumnowej Domu Związków Zawodowych, w której na wysokim postumencie wśród kwiatów spoczywała urna z prochami zmarłego.

Robotnicy, przedstawiciele inteligencji i Armii Radzieckiej, studenci wyższych uczelni stolicy ZSRR, młodzież szkolna i kołchoźnicy z miejscowości podmoskiewskich, ludzie pracy Riazania, Podolska i innych miast przybyli, aby złożyć hołd pamięci Szkiriatowa.

O godzinie 14.30 po południu orszak pogrzebowy przy dźwiękach marsza żałobnego udał się na Plac Czerwony, gdzie zebrały się tysiące ludzi pracy stolicy ZSRR.

Urna z prochami M. F. Szkiriatowa umieszczona została przed Mauzoleum. Na trybunie Mauzoleum wchodzą G. M. Malenkow, W. M. Mołotow, N. S. Chruszczow, N. A. Bułganin, Ł. M. Kaganowicz, A. I. Mikojan, M. Z. Saburow, M. G. Pierwuchin, N. M. Szwernik, P. K. Ponomarenko, M. A. Susłow, P. A. Pospiełow, N. N. Szatalin, jak również członkowie rządowej komisji do organizacji pogrzebu.

Wiec żałobny poświęcony pamięci M. F. Szkiriatowa zagaił M. A. Susłow.

W imieniu Komitetu Centralnego KC KPZR, Rady Ministrów ZSRR i Prezydium Rady Najwyższej ZSRR zabrał głos N. M. Szwernik.

W imieniu mas pracujących Moskwy i obwodu moskiewskiego przemówił N. A. Michajłow.

Wiec żałobny zakończył się. G. M. Malenkow, W. M. Mołotow, N. S. Chruszczow, N. A. Bułganin, Ł. M. Kaganowicz, A. I. Mikojan, N. M. Szwernik i członkowie rządowej komisji do organizacji pogrzebu podnoszą z postumentu urnę z prochami zmarłego i kierują się ku murom kremlowskim. M. A. Susłow wstawia urnę do świeżo otwartej niszy, która następnie zostaje zamurowana marmurową tablicą. Na niej złotymi literami wyryto napis:

MATWIEJ FIEDOROWICZ SZKIRIATOW

15 sierpnia 1883 — 18 stycznia 1954.

Rozlega się trzykrotna salwa honorowa.

Po marszu żałobnym odegrano hymn państwowy Związku Radzieckiego.

Przed Mauzoleum przedefilowały oddziały wojskowe.

Fragmenty przemówienia członka Biura Politycznego KC PZPR min. Adama Rapackiego

(Dokończenie z 1 str.)

Czym był, jest i będzie Związek Radziecki dla pokoju, dla nadziei, dążeń i walk setek milionów ludzi na świecie, dla naszego narodu?

Czym jest KPZR dla Związku Radzieckiego, dla wszystkich partii komunistycznych i robotniczych, dla klasy robotniczej, dla mas pracujących całego kraju?

Nie można myśleć o Rewolucji Październikowej, Związku Radzieckim, o KPZR, o komunistycznych partiach na świecie — nie myśląc jednocześnie o Leninie.

Socjalizm, komunizm — to wielka ogólnoświatowa sprawa. Ale jednocześnie to najbliższe, najprostsze sprawy prostego człowieka — spokój o przyszłość dzieci, pewność pracy, przekonanie, że pracuje dla siebie, dla bliskich, dla narodu, dla dobrej sprawy, że rośnie z tej pracy coraz wspanialej ojczyzna, że żyje się w niej coraz lepiej, kulturalniej, coraz bardziej po ludzku, że umie się i wie coraz więcej, coraz więcej się może.

Dlatego Lenin jest i będzie bliski najbliższym i najprostszym sprawom prostych ludzi — tak jak bliskim był za życia.

Nauka i wskazania Lenina podjęte i rozwinięte przez Stalina, przez partię — towarzyszą co dzień w walce wszystkich partii komunistycznych i wszystkich świadomych ich członków.

Lenin żyje i żyć będzie w historii, w sercach prostych ludzi, w walce partii i każdego jej świadomego żołnierza.

TOWARZYSZE!

Bliskie i drogie jest imię Lenina naszej partii, naszej klasie robotniczej, polskim masom pracującym.

Lenin znał i cenił wysoko rewolucyjny zapał, hart, głębokie poczucie międzynarodowej solidarności polskiej klasy robotniczej.

Był w naszym kraju. Tu w Krakowie, mieszkał i pracował. Z jego bezpośrednich rad, krytyki i pomocy korzystała i korzysta po dziś dzień nasza partia. Marksizm-leninizm jest przecież jej bronią i orężem. Nauka Lenina, imię Lenina były sztandarem i drogowskazem tysięcy rewolucjonistów polskich, natchnieniem i nadzieją milionów ludzi pracy w naszym kraju.

Nie można myśleć o historii Polski ostatnich dziesięcioleci, o dwukrotnie odzyskanej niepodległości, o naszych codziennych zwycięstwach w budowie socjalizmu, w walce o pokój, bezpieczeństwo i siłę Polski Ludowej, nie myśląc o Rewolucji Październikowej, o Związku Radzieckim, o przyjaźni i pomocy Związku Radzieckiego, o KPZR, o Leninie.

Nauka Lenina i Stalina pulsuje życiem w naszej codziennej pracy i w najważniejszych naszych dzisiejszych zadaniach.

Lenin i Stalin uczyli nieustannej czujności wobec knowań imperialistów i stałej gotowości do pokrzyżowania ich napastliwych i wojennych planów.

Kiedy dziś przerażone możliwością odprężenia w stosunkach międzynarodowych kliki imperialistyczne starają się rozdmuchiwać każde zarzewie wojny, kiedy ręka w rękę z Adenauerem robią wszystko, aby uzbroić na nowo i podjudzić do marszu na Wschód nowy Wehrmacht — nie podobna nie myśleć o przestrogach Lenina. Nie podobna nie sięgać głębiej do jego nauk, aby tym silniej zewrzeć szeregi obozu pokoju, tym bardziej pogłębiać przyjaźń narodu polskiego ze Związkiem Radzieckim, aby tym skuteczniej wzmacniać siłę naszego państwa ludowego, jedność narodu i ich podstawę — sojusz robotniczo-chłopski.

TOWARZYSZE!

Nauka Lenina — to nie tylko jego książki, przemówienia, artykuły, rozkazy i listy. To cała jego praca i walka, to całe jego życie. To cały Lenin.

Zadaniem Muzeum Lenina w Krakowie jest zbliżyć jeszcze bardziej najszerszym masom naszego kraju prawdę o życiu i walce wodza, który wyrósł z mas, z ich bólu, trosk, potrzeb, dążeń i wskazań. Prawdę o życiu i walce wodza zrośniętego z masami na śmierć i życie. Prawdę o prawdziwej wielkości człowieka. Prawdę porywającą, hartującą, rozżarzającą niewzruszoną wiarę w ostateczne zwycięstwo idei Lenina — w nasze zwycięstwo.

Dzieło Lenina, postać Lenina, partia Lenina otoczone są w Polsce Ludowej gorącą miłością i głęboką czcią

Referat członka Biura Politycznego KC PZPR tow. Edwarda Ochaba wygłoszony na uroczystej akademii w Warszawie w XXX rocznicę śmierci Włodzimierza Lenina

DRODZY TOWARZYSZE!

Trzydzieści lat mija od tragicznego dnia śmierci Wielkiego Lenina, ale pamięć o nim jest i będzie wiecznie żywa w sercach setek milionów ludzi pracy całego świata, a idee leninowskie promienieją coraz to potężniejszym blaskiem i oświetlają drogę ku szczęściu masom robotniczym i chłopskim, walczącym o pokój i wolność narodów, o socjalizm i komunizm.

Od 30 lat ciało Lenina spoczywa w Mauzoleum na Placu Czerwonym, ale jego gigantyczna postać po dziś dzień budzi nienawiść i strach wśród imperialistów, którzy w bezsilnej wściekłości widzą, że wbrew ich wysiłkom i proroctwom nauki Lenina docierają do wszystkich krajów świata, że rośnie i krzepnie niezwyciężona armia bojowników wielkiej sprawy Lenina, armia ludzi pracy już wyzwolonych z jarzma kapitalizmu lub walczących o to wyzwolenie z głęboką wiarą i pewnością daną im przez Lenina, że jutro należy do nich, do robotników, chłopów i inteligencji pracującej, a nie do ciemiężców i wyzyskiwaczy.

Coraz to bardziej przemożny i rozstrzygający wpływ na losy i rozwój ludzkości wywiera największe mocarstwo świata — potężny Kraj Rad wykuty przez robotników i chłopów radzieckich pod wodzą Lenina i jego partii.

Pierwsze w dziejach ludzkości mocarstwo socjalistyczne — to najwspanialszy pomnik wzniesiony nieśmiertelnemu Leninowi przez bohaterskie narody Związku Radzieckiego.

W ślad za narodami radzieckimi i w oparciu o ich braterską pomoc, na wiodącą ku socjalizmowi drogę leninowską wkroczyły narody krajów demokracji ludowej. Sześćset milionów nowych bojowników stanęło obok 200 milionów ludzi radzieckich pod zwycięskim sztandarem leninizmu.

Setki milionów ludzi pracy w krajach ujarzmionych przez imperializm i w samych metropoliach kapitalistycznych patrzą na kraje socjalizmu i demokracji ludowej jako na swe „brygady szturmowe", na swych braci klasowych torujących niewolnikom kapitału drogę do wolności.

Dumni jesteśmy z tego, że Polska Ludowa stanowi jedną z tych „brygad szturmowych" światowego ruchu rewolucyjnego i robotniczego, że ojczyzna nasza stała się silnym i niezłomnym ogniwem międzynarodowego obozu pokoju i postępu.

Dumni jesteśmy z tego, że polski lud pracujący pod kierownictwem PZPR w oparciu o braterską pomoc narodów radzieckich dokonał gigantycznego dzieła odbudowy kraju z potwornych zniszczeń wojennych, kładzie fundamenty socjalizmu, pomnaża siłę i chwałę naszego narodu, zwiększa nasz wkład w wielkie dzieło obrony pokoju i przyjaźni narodów.

Opublikowane w listopadzie ub. roku dokumenty IX Plenum KC PZPR mówią o ogromnych osiągnięciach Polski Ludowej i o skomplikowanych zadaniach, jakie stanęły przed II Zjazdem PZPR, przed klasą robotniczą i całym ludem polskim w walce o szybszy wzrost stopy życiowej ludzi pracy.

Zadania te możemy rozwiązać tylko pod warunkiem pełnej mobilizacji sił naszego ludu pracującego i skupienia najszerszych mas wokół naszego rządu robotniczo-chłopskiego, wokół naszej partii, kierującej się nieomylną busolą leninizmu.

Z dzieł Lenina i z dzieł jego wielkiego ucznia i kontynuatora — Stalina będziemy czerpać wskazania i naukę, będziemy uzbrajać się w niezawodny oręż ideologiczny.

Rozwijając dyskusję przedzjazdową dążymy do dalszego podniesienia poziomu ideologicznego naszej partii, do lepszego przyswojenia sobie przez członków partii wypróbowanych zasad leninowskich i umiejętnego stosowania ich w naszej praktyce.

Całe doświadczenie historyczne polskiego ruchu robotniczego uczy nas, że — jak mówił towarzysz Bierut:

„Polski rewolucyjny ruch robotniczy krzepł i zwyciężał w miarę tego, jak jego partyjna awangarda przyswajała sobie leninowskie zasady strategii i taktyki, w miarę tego, jak KPP, a potem PPR uczyły się w sposób właściwy stosować teorię marksizmu - leninizmu i doświadczenie zwycięskiej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego".

Długi, trudny i bolesny był proces dojrzewania ideologicznego polskiego ruchu robotniczego, proces przechodzenia na pozycje leninizmu.

Walka, jaką już przed sześćdziesięciu laty rozpoczęła SDKPiL przeciw PPS, przeciw tej zamaskowanej agenturze burżuazji w ruchu robotniczym, nie mogła przez długi okres dać pełnych i zadowalających rezultatów na skutek centrystowskich koncepcji i błędów samej SDKPiL.

W starej II Międzynarodówce ówcześni polscy socjaldemokraci znajdowali się na lewym skrzydle i zwalczając prawicowy oportunizm często zbliżali się do bolszewików, ale nie potrafili zrozumieć do głębi leninizmu i przejść na pozycje konsekwentnie leninowskie, nie wyzwolili się w pełni spod wpływu zachodnio-europejskiego, a zwłaszcza niemieckiego centryzmu.

Przywódcy SDKPiL nie rozumieli przełomowego znaczenia tych nowych zasad strategii i taktyki, które zgodnie z wymaganiami walki klasowej nowego okresu historycznego, okresu imperializmu wniósł Lenin i bolszewicy do skarbnicy marksizmu, wzbogacając marksizm i uzbrajając klasę robotniczą w niezastąpiony oręż ideologiczny, oręż zwycięstwa.

Przywódcy SDKPiL z Różą Luksemburg na czele zajmowali stanowisko centrystowskie i dlatego nie potrafili wyeliminować wpływów szowinistycznej PPS wśród mas robotniczych i poprowadzić masy pracujące do zwycięstwa w walce o obalenie panowania burżuazji i obszarników.

Centryzm w gruncie rzeczy korzył się przed żywiołowością w ruchu robotniczym, abstrakcyjnie, mechanistycznie stawiał problem zdobycia władzy, nie doceniał znaczenia sojuszników w walce o władzę, nie wyzbył się nieufności do chłopa, nie rozumiał rewolucyjnego znaczenia ruchów narodowo-wyzwoleńczych, nie umiał przyjąć leninowskich zasad organizacyjnych.

Surowa, często pełna pasji i sarkazmu jest krytyka błędów SDKPiL dokonywana wielokrotnie przez Lenina, ale równocześnie ta surowa krytyka przepojona jest uczuciem głębokiej przyjaźni dla partii Feliksa Dzierżyńskiego i Róży Luksemburg, głębokiej troski o dobro polskiego ruchu robotniczego, głębokiej wiary, że polscy rewolucjoniści zawsze dochowają braterstwa broni rewolucjonistom Rosji, że przezwyciężą swe słabości i wejdą na drogę bolszewizmu, jedyną drogę wiodącą do zwycięstwa.

Lenin wysoko cenił SDKPiL i podkreślał, że historyczną zasługą tej pierwszej marksistowskiej partii w Polsce było proklamowanie olbrzymiej wagi zasady najściślejszej łączności robotników polskich i rosyjskich w ich walce klasowej.

W gorących słowach wypowiedział się Lenin w 1905 roku o rewolucyjnej walce bohaterskiego proletariatu bohaterskiej Polski.

Lenin surowo i ostro krytykował błędy Róży Luksemburg, ale z tym większą pasją piętnował renegata Pawła Lewi, gdy ten usiłował wykorzystać błędne wypowiedzi Róży dla swych nikczemnych celów.

„Odpowiemy na to — pisał Lenin — **dwoma wierszami pewnej dobrej baśni rosyjskiej:**

...Orzeł pod grzędę czasem obniży lot wysoki, lecz kura nigdy orłem nie wzleci pod obłoki. Róża Luksemburg myliła się w kwestii niepodległości Polski, myliła się w 1903 roku w ocenie mieńszewizmu, myliła się w teorii akumulacji kapitału, myliła się broniąc w lipcu 1914 roku razem z Plechanowem, Vanderveldem, Kautskim i in. — idei zjednoczenia bolszewizmu z mieńszewikami, myliła się w swych pracach pisanych w więzieniu w 1918 roku (przy czym sama, po wyjściu z więzienia, w końcu 1918 roku i na początku 1919 roku naprawiła znaczną część swych błędów). Jednakże pomimo tych swoich błędów była ona i pozostaje orłem, i nie tylko pamięć o niej droga będzie zawsze komunistom całego świata, ale jej życiorys i pełne wydanie jej dzieł posłużą jako bardzo pożyteczna lekcja dla wychowania wielu pokoleń komunistów całego świata. „Socjaldemokracja niemiecka po 4 sierpnia 1914 roku — to cuchnący trup" — oto wypowiedź Róży Luksemburg, z którą imię jej wejdzie do historii światowego ruchu robotniczego. A na śmietniku ruchu robotniczego, wśród kup nawozu, kury w rodzaju Pawła Lewiego, Scheidemanna, Kautskiego i całego tego bractwa będą, rzecz jasna, szczególnie zachwycać się błędami wielkiej komunistki. Każdemu swoje".

U Lenina uczymy się i nadal będziemy się uczyć właściwego stosunku do przeszłości polskiego ruchu rewolucyjnego i do błędów będących wyrazem ówczesnej niedojrzałości tego ruchu. Przyswajając sobie leninowską analizę tych błędów, odrzucamy — tak jak uczył Lenin — wszelki pedantyzm i ahistoryczne tendencje do pomniejszenia wybitnej roli rewolucyjnej SDKPiL, bohaterskiej partii Róży Luksemburg, Juliana Marchlewskiego, Feliksa Dzierżyńskiego.

Studiowanie dzieł Lenina i Stalina, a zwłaszcza tych licznych kart, które poświęcone są Polsce i polskiemu ruchowi rewolucyjnemu ułatwi nam walkę o pełne wykorzenienie wszelkich pozostałości socjaldemokratyzmu.

Z dzieł Lenina i Stalina, z dorobku KPZR czerpiemy i będziemy czerpać naukę i oręż do walki przeciw socjaldemokratyzmowi i wszelkim przejawom nacisku obcej nam ideologii.

Towarzysz Bierut, wierny uczeń Lenina i Stalina, niejednokrotnie wskazywał nam na konieczność zdecydowanej walki z wszelkimi przejawami korzenia się przed żywiołowością, na konieczność czerpania z historycznych doświadczeń KPZR.

„...Historia KPZR — mówił towarzysz Bierut — partii stosującej ściśle w całej swej praktyce zasady naukowej teorii i ideologii marksizmu-leninizmu — dowiodła w sposób oczywisty, jak potężne znaczenie ma świadomość rewolucyjna, idea kierująca ruchem społecznym, walką klasową, twórczym wysiłkiem mas pracujących w budownictwie socjalizmu".

Walka przeciw wąskiemu a więc ślepemu praktycyzmowi, walka o lepsze ideologiczne uzbrojenie wszystkich ogniw naszej partii, o oświetlenie dróg rozwojowych naszego ruchu rewolucyjnego reflektorem leninowskiej analizy, to zarazem walka o przyspieszenie budownictwa socjalistycznego, o zbliżenie się do tego wzoru, jaki dla nas stanowi Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego.

Szczególnie doniosłe i aktualne znaczenie ma walka o zacieśnienie więzi braterstwa i solidarności między klasą robotniczą i chłopstwem pracującym, a więc walka o podniesienie wśród klasy robotniczej świadomości jej zadań historycznych, jej roli kierowniczej w sojuszu robotniczo-chłopskim, jej odpowiedzialności za zacieśnienie i pogłębienie tego sojuszu.

Partia nasza, wierna nauce Lenina, wierna zasadom humanizmu socjalistycznego, w trosce o dobro człowieka pracy wysuwa dziś ze szczególną siłą hasło szybszego podniesienia stopy życiowej szerokich mas. W celu realizacji tego hasła konieczne jest w pierwszym rzędzie szybsze podniesienie produkcji rolnej, co łączy się nierozerwalnie z zacieśnieniem sojuszu robotniczo-chłopskiego i zwiększeniem pomocy dla chłopów mało i średniorolnych ze strony państwa demokracji ludowej, państwa wypełniającego funkcję dyktatury proletariatu.

W tej sytuacji wszelkie przejawy niedoceniania problemów sojuszu robotniczo-chłopskiego wymagają zdecydowanego przeciwdziałania ze strony partii.

„Głównym obciążeniem części naszego aktywu w realizacji sojuszu robotniczo-chłopskiego — mówi towarzysz Bierut — są nieprzezwyciężone, niewyrugowane do końca resztki wpływów luksemburgizmu, socjaldemokratyzmu w stosunku do chłopstwa. Tu i ówdzie wychodzi na jaw niedostateczne widzenie i rozumienie tkwiących w chłopstwie sił rewolucyjnych i zbieżności interesów chłopskich i robotniczych w sprawach podstawowych, w sprawie umocnienia władzy ludowej, w sprawie dalszego rugowania wyzysku kułackiego i zależności od kułaka, w sprawie dalszego wzrostu dobrobytu i kultury chłopów pracujących poprzez wzrost ich produkcji rolniczej, w sprawie przestawienia drobnotowarowej gospodarki chłopskiej na tory gospodarki socjalistycznej.

Kto nie widzi całokształtu tej istotnej wspólności interesów, stanowiącej podwalinę sojuszu robotniczo-chłopskiego, ten łatwo wpada w jednostronne, ograniczone, a więc spaczone zrozumienie zasad realizacji sojuszu robotniczo-chłopskiego, gotów jest wtedy widzieć w chłopie tylko sprzedawcę produktów rolnych, a nie sojusznika klasy robotniczej, a więc gubi to, co stanowi sedno sojuszu robotniczo-chłopskiego".

Przebieg dyskusji przedzjazdowej i rozmach przedzjazdowego współzawodnictwa socjalistycznego wskazuje, jak wielkim zaufaniem darzą masy robotniczo-chłopskie PZPR, jak wielkie rezerwy produkcyjne, w mieście a zwłaszcza na wsi mogą być i będą uruchomione, aby zabezpieczyć w latach 1954 — 55 pełne wykonanie zadań, które będą postawione przez II Zjazd w trosce o dobro człowieka pracy.

Wypowiedzi i twórczy czyn milionów ludzi pracy wymagają głębokiej analizy politycznej i wyciągnięcia wniosków dla uzupełnienia i precyzowania szczegółów naszej polityki gospodarczej i socjalnej. Partia kieruje walką mas pracujących i wychowuje politycznie masy na świadomych bojowników komunizmu, ale równocześnie partia uczy się od mas, studiuje doświadczenia twórczej pracy mas.

Wnikliwej analizy politycznej wymaga aktywność milionów ludzi pracy w największych organizacjach masowych a zwłaszcza w związkach zawodowych, Związku Młodzieży Polskiej, Związku Samopomocy Chłopskiej i komitetach Frontu Narodowego.

Sojusz robotniczo-chłopski jest fundamentem Frontu Narodowego jednoczącego wszystkich patriotów polskich w walce o pokój i realizacje naszych ogólnonarodowych planów gospodarczych.

Wielkie idee Lenina przyświecają nam w tej walce o pokój.

Lenin uczył masy pracujące czujności wobec knowań imperialistów, którzy w głębokiej tajni zwykli szykować wojnę, aby zamaskować swe zbrodnicze plany, oszukać i zaskoczyć narody.

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego stojąca na czele wszystkich sił walczących o utrzymanie pokoju, wierna wskazaniom Lenina nie tylko demaskuje wobec narodów zbrodnicze knowania podżegaczy wojennych, ale skutecznie krzyżuje ich podstępne czy na odmianę bezczelne próby zepchnięcia narodów w przepaść nowej wojny.

Jakże wyrosły siły klasy robotniczej i całego obozu pokoju i postępu od okresu pierwszej wojny imperialistycznej, gdy Lenin i jego partia byli jedyną siłą konsekwentnie walczącą przeciw zbrodniczej wojnie i jasno wskazującą realną drogę wyjścia z wojny imperialistycznej poprzez obalenie imperializmu.

Bolszewicy i mniej lub bardziej konsekwentnie podążające za nimi antywojenne partie robotnicze w okresie pierwszej wojny światowej walczyli w niesłychanie ciężkich warunkach z falą szowinizmu, z rozbestwionym terrorem policyjnym i z całą potęgą państw imperialistycznych, jednak w ostatecznym rachunku zwycięzcami okazali się właśnie bolszewicy, a przegrał imperializm, tracąc raz na zawsze panowanie nad 1/6 globu ziemskiego.

Druga wojna światowa rozpętana przez imperialistów doprowadziła wbrew rachubom faszystów niemieckich i miliarderów amerykańskich do dalszego dotkliwego uszczuplenia stanu posiadania imperializmu i wyzwolenia spod jarzma kapitału nowych sześćset milionów ludzi w Europie i Azji.

Któż rozumny może wątpić w prawdę słów towarzysza Malenkowa, wypowiedzianych na XIX Zjeździe KPZR.

„Istnieją wszelkie podstawy, aby przypuszczać, że trzecia wojna światowa spowoduje rozpadnięcie się światowego systemu kapitalistycznego.

Oto, że tak powiem, perspektywa wojny i jej następstw, jeżeli zostanie ona narzucona ludziom przez podżegaczy wojennych, przez agresorów.

Ale istnieje inna perspektywa — mówi dalej towarzysz Malenkow — **perspektywa utrzymania pokoju, perspektywa pokoju między narodami. Perspektywa ta wymaga zakazu propagandy wojennej zgodnie z uchwałą ONZ, zakazu broni atomowej i bakteriologicznej, konsekwentnej redukcji sił zbrojnych wielkich mocarstw, zawarcia paktu pokoju między mocarstwami, rozszerzenia stosunków handlowych między krajami, przywrócenia jednolitego rynku międzynarodowego oraz innych analogicznych środków zmierzających do utrwalenia pokoju.**

Zastosowanie tych środków umocni pokój, wybawi narody od strachu przed groźbą wojny, położy kres niesłychanemu trwonieniu zasobów materialnych na zbrojenia i przygotowania do niszczycielskiej wojny, pozwoli natomiast wykorzystać te zasoby dla dobra narodów. Związek Radziecki jest za realizacją tych środków, za perspektywą pokoju między narodami".

PZPR całkowicie solidaryzuje się z leninowską pokojową polityką KPZR i bratnich partii komunistycznych i robotniczych. Polityka pokojowa krajów socjalizmu i demokracji ludowej znajduje poparcie narodów ujarzmionych przez imperializm i wśród mas pracujących w samych krajach imperialistycznych, podczas gdy polityka amerykańskich i neohitlerowskich podżegaczy wojennych wywołuje nie tylko odpór ze strony mas pracujących, ale również głęboki niepokój i tarcia w obozie burżuazji, co szczególnie jaskrawo ujawniła się we Francji, Italii i Japonii.

Dotkliwe ciosy otrzymane na polach Korei oraz potężny nacisk mas ludowych i poczucie rosnącej izolacji na arenie międzynarodowej zmusiły polityków i generałów waszyngtońskich do podpisania rozejmu i paraliżują ich podstępne próby zerwania tego rozejmu.

Mimo na wpół faszystowskiego terroru panującego dziś w Stanach Zjednoczonych, odzywają się w tym ujarzmionym przez plutokratów kraju głosy ludzi uczciwych i to nie tylko ze środowiska robotniczego, głosy prawdziwych patriotów amerykańskich nawołujące do zawrócenia z drogi faszyzmu i wojny, z drogi mac arthurów i mac carthych.

Naród polski, który zawsze żywił głęboką sympatię do narodu amerykańskiego, życzy z całego serca patriotom amerykańskim, aby ich głos zagłuszył histeryczne wrzaski podżegaczy wojennych, wstrząsnął sumieniem ludu Stanów Zjednoczonych, uratował ich ojczyznę przed tragedią, ku której pchają Amerykę, waszyngtońscy naśladowcy Hitlera.

Naród polski skupiony wokół swego rządu robotniczo-chłopskiego, związany braterskim sojuszem z potężnym mocarstwem radzieckim i krajami demokracji ludowej, spokojnie patrzy w przyszłość i głęboko wierzy w zwycięstwo sił pokoju nad siłami wojny.

Nieprzytomne wypady antypolskie i antyradzieckie odwetowców zachodnio-niemieckich być może działają na rozgorączkowane głowy zbrodniarzy SS-owskich wypuszczonych z więzień przez litościwych wujaszków z Ameryki i Anglii, ale w Polsce Ludowej budzą tylko pogardę dla rozhisteryzowanych awanturników. Świętoszkowaty pan Adenauer ze starczym uporem bełkoce o zmianie granic na Odrze i Nysie, próbując z jezuicką obłudą wmawiać tym, którzy pragną być oszukani, że dokona tego na drodze pokojowej, poprzez porozumienie z panami Andersami i im podobnymi sprzedawczykami. Daremnie panowie adenauerowie i ollenhauerzy udają naiwnych.

Kto mówi o zmianie granic na Odrze i Nysie, ten mówi o wojnie, a faszystowskim amatorom awantur wojennych warto przypomnieć niesławną karierę, żałosny koniec ich faszystowskich poprzedników i mistrzów — hitlerów i himmlerów, goeringów i mussolinich.

(Zakończenie na 4 str.)

Narada partyjnego aktywu rolnego woj. koszalińskiego

Ostatnio odbyła się w KW PZPR w Koszalinie narada partyjnego aktywu rolnego, poświęcona omówieniu najważniejszych aktualnych zadań naszego województwa w świetle wskazań IX Plenum, a szczególnie przygotowań do nadchodzącej wiosennej kampanii siewnej.

Referaty na naradzie wygłosili: I sekretarz KW PZPR tow. Rygliszyn oraz sekretarz KW PZPR tow. Gawor. Tow. Rygliszyn główną uwagę poświęcił najważniejszym bieżącym zadaniom czekającym nasze województwo w związku z przygotowaniami do II Zjazdu partii, a przede wszystkim pracy organizacji partyjnych i rad narodowych w dziedzinie umocnienia i dalszej rozbudowy spółdzielczości produkcyjnej, wzmożenia kierownictwa partyjnego walka o wzrost produkcji rolnej na wsi i PGR-ach a w związku z tym przygotowaniami do kampanii siewnej. Tow. Gawor poświęcił swój referat sprawie pełnego wykonania obowiązków wsi wobec państwa, jako ważnego warunku dalszego umocnienia sojuszu robotniczo - chłopskiego.

W dyskusji zabrało głos około dwudziestu towarzyszy: sekretarzy KP, przewodniczących i kierowników wydziałów prezydiów PRN, dyrektorów POM, kierowników warsztatów naprawczych PGR i TOR. Dyskutanci wskazywali samokrytycznie, iż organizacje partyjne oraz rady narodowe na terenie naszego województwa nie zwracały jeszcze należytej uwagi na konieczność systematycznych przygotowań do siewów. Niedostatecznie przebiegają naprawy maszyn rolniczych w POM-ach i PGR-ach, rady narodowe i POM-y za mało uwagi poświęcają usprawnieniu pracy GOM.

W dyskusji na naradzie udział wziął wiceminister PGR tow. Bodalski. Wskazał on, że sprawny przebieg przygotowań do wiosennej kampanii siewnej posiadać będzie decydujące znaczenie dla wykonania wskazań IX Plenum w dziedzinie osiągnięcia zaplanowanych wskaźników wzrostu produkcji rolnej, decydujący wpływ na wykonanie wskazań partii w dziedzinie dalszego podniesienia dobrobytu ludzi pracy miast i wsi. Toteż sprawa przygotowań do siewów winna znajdować się w centrum uwagi naszych organizacji partyjnych i rad narodowych.

Dyskusję podsumował I sekretarz KW PZPR tow. Rygliszyn.

(l.)

Vladimir Pozner. „Kto zabił Burrella?" Państwowy Instytut Wydawniczy. 1953. Str. 165. Cena 6 zł. Przekład Marii Wisłowskiej i Bolesława Kielskiego.

Nowa książka postępowego pisarza amerykańskiego ukazuje proces faszyzacji Stanów Zjednoczonych w całej jego różnorodności, brutalności i perfidii. Pokazuje także drugą Amerykę, na czele której stoi Komunistyczna Partia Stanów Zjednoczonych. Książka Poznera przedstawia obraz histerii wojennej zalewającej Stany, omawia prześladowania ruchu w obronie pokoju. Historia zamordowania Burrella, ofiary histerii wojennej, oparta jest na autentycznych faktach.

„Lenin o Polsce i polskim ruchu robotniczym"

(Nowe wydawnictwo „Książki i Wiedzy" w związku z 30 rocznicą śmierci Lenina)

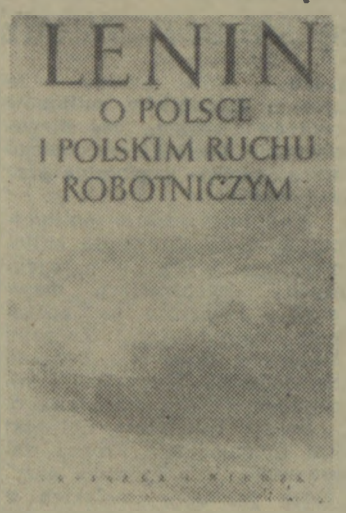

„Nie ma dotychczas bardziej wnikliwej, na historyczno - materialistycznej metodzie opartej oceny naszego ruchu i jego tradycji niż ocena zawarta w pracach Lenina". (Bolesław Bierut).

Ten właśnie cytat umieszczony został na pierwszej stronie nowowydanego nakładu „Książki i Wiedzy" zbioru artykułów, przemówień, dokumentów i listów Włodzimierza Iljicza Lenina — pt. „Lenin o Polsce i polskim ruchu robotniczym".

Wydany w 30 rocznicę śmierci Lenina zbiór obejmuje prawie wszystkie zawarte w ostatnim 35-tomowym wydaniu dzieł Lenina artykuły i wypowiedzi dotyczące bezpośrednio Polski i zagadnień polskiego ruchu robotniczego, jak również artykuły genialnego stratega Rewolucji Proletariackiej drukowane w okresie przed pierwszą wojną światową w prasie SDKPiL.

Materiały, które weszły w skład zbioru świadczą o tym jak wysoko Lenin oceniał polski ruch rewolucyjny, a także o głębokiej trosce, jaką otaczał on sprawę walki polskich mas ludowych o wyzwolenie narodowe i społeczne.

Zawarte w zbiorze materiały takie jak np. artykuł napisany w 1912 r. pt. „Sytuacja w SDPRR i najbliższe zadania partii", napisany w 1913 r. — „Uwagi krytyczne w kwestii narodowej" i szereg innych mówią o tym, że kierując walką proletariatu b imperium rosyjskiego ze znienawidzonym caratem — Lenin wielką wagę przykładał do rewolucyjnych wystąpień polskiej klasy robotniczej, a jej partii — Socjal-Demokracji Królestwa Polskiego i Litwy — wskazywał właściwą drogę prowadzącą do zwycięstwa sprawy robotniczej.

Szereg artykułów i fragmentów przemówień Lenina jak np. „O akcji partyzanckiej PPS" i inne poświęcone są omówieniu dywersji burżuazyjnej w szeregach polskiego ruchu rewolucyjnego.

Zbiór „Lenin o Polsce i polskim ruchu robotniczym" zawiera szereg dokumentów z okresu Wielkiej Rewolucji Październikowej, będących wymownym dowodem stosunku partii bolszewickiej i jej Wodza Włodzimierza Iljicza Lenina do sprawy polskiej.

Wśród szeregu dokumentów pochodzących z tego okresu zamieszczono m. in. „Przemówienie na wiecu Warszawskiego Pułku Rewolucyjnego", w którym Lenin naświetla olbrzymie znaczenie międzynarodowej solidarności mas robotniczych dla sprawy zwycięstwa rewolucji oraz podkreśla udział polskich rewolucjonistów w walce z imperialistyczną interwencją.

Dalsze strony zbioru zawierają fragmenty artykułów i przemówień Lenina napisanych lub wygłoszonych w pierwszych latach istnienia państwa radzieckiego. Szereg dokumentów pochodzi z okresu wojny interwencyjnej prowadzonej przeciw Krajowi Rad przez polską burżuazję.

W następnych zamieszczonych w zbiorze dokumentach, opracowywanych i pisanych w latach 1920 — 1922 jak np. przemówienie wygłoszone na Moskiewskiej Gubernialnej Konferencji RKP(b) pt. „Nasza sytuacja wewnętrzna i zewnętrzna, a zadania partii" lub fragmenty przemówienia na posiedzeniu Plenum Moskiewskiej Rady Delegatów Robotniczych i Chłopskich — znajdujemy wnikliwą ocenę sytuacji polskiego proletariatu pod rządami burżuazji oraz wytyczne dla dalszego rozwoju ruchu rewolucyjnego w ówczesnej Polsce.

Referat członka Biura Politycznego KC PZPR tow. Edwarda Ochaba

wygłoszony na uroczystej akademii w Warszawie w XXX rocznicę śmierci Włodzimierza Lenina

(Dokończenie z 3 str.)

Piętnując faszystowskich odwetowców i zbrodniarzy wojennych, oczywiście nie utożsamiamy Adenauerów, Fringsów i Kesselringów z narodem niemieckim. Wyzwolony naród polski, wychowywany jest przez PZPR w duchu głębokiego internacjonalizmu, nierozerwalnie związanego z patriotyzmem.

Zarówno z punktu widzenia międzynarodowych interesów klasy robotniczej, jak i z punktu widzenia interesów Polski w pełni uznajemy i całkowicie popieramy dążenia i walkę patriotów niemieckich o zjednoczenie narodowe Niemiec w ramach demokratycznego i pokojowego państwa, w granicach ustalonych w Poczdamie.

Naród polski popiera bez żadnych zastrzeżeń radzieckie propozycje w sprawie zjednoczenia Niemiec i zawarcia sprawiedliwego traktatu pokojowego ze zjednoczonymi, demokratycznymi, pokojowymi Niemcami.

W tej doniosłej sprawie, o żywotnym znaczeniu dla Polski i Niemiec, dla Europy i całego świata, stwierdzamy podobnie jak we wszystkich innych węzłowych zagadnieniach politycznych, że interesy Polski Ludowej są całkowicie zbieżne z interesami Związku Radzieckiego i całego międzynarodowego obozu pokoju i postępu.

Doświadczenie historyczne przekonało najszersze masy polskie o prawdzie wskazań rewolucjonistów polskich, którzy od dziesiątków lat uczyli masy pracujące, że tylko w najściślejszym sojuszu z rewolucyjnym ruchem rosyjskim i w oparciu o ten ruch wcielą się w życie narodowe i socjalne wyzwolenie ludu polskiego.

Doświadczenie najbardziej przełomowego okresu naszej i światowej historii wykazało niezbicie, że tylko dzięki zwycięstwu Lenina i jego partii Polska mogła odzyskać samodzielność narodową, że tylko dzięki rozgromieniu faszyzmu niemieckiego przez kraj Lenina i Stalina naród polski mógł uratować się przed fizycznym wytępieniem, że tylko dzięki braterskiej pomocy Związku Radzieckiego lud polski może dziś budować socjalizm i nie obawiać się interwencji imperialistycznej.

Doświadczenie historyczne, a zwłaszcza doświadczenie ostatniego dziesięciolecia sprawiło, że idee leninowskie znalazły przygotowany grunt wśród polskiego ludu pracującego, że dzieło Lenina, postać Lenina, partia Lenina otoczone są dziś w Polsce Ludowej gorącą miłością i głęboką czcią podobnie jak w bratnich republikach radzieckich.

Żadne machinacje jawnych czy ukrytych wrogów naszego narodu nie są w stanie podważyć tych doniosłych faktów historycznych, nie potrafią osłabić braterskiej więzi łączącej nasz kraj z radziecką twierdzą pokoju i wolności narodów, nie zdołają zahamować marszu polskiego ludu pracującego w ślad za ludem radzieckim i wespół z ludem radzieckim po drodze wytkniętej przez Lenina.

W tym bojowym marszu ku słonecznym dniom komunizmu, w twórczym pokojowym trudzie wyzwolonych narodów, we wdzięcznych kochających sercach setek milionów ludzi pracy wszystkich ras i wszystkich kontynentów, Lenin żyje i żyć będzie poprzez wieki!

TEATR

BAŁTYCKI TEATR DRAMATYCZNY — wystawi dnia 22 bm. w Pow. Domu Kultury w Słupsku komedię A. Fredry „Śluby panieńskie".

KINA

KOSZALIN — „Nowa Huta" — „Domek z kart".
Seanse godz. 16, 18 i 20,15.

„Młoda Gwardia"—Rokossowo — „Ostatnia bitwa".
Seans godz. 19.

SŁUPSK — „Polonia" — „Wiosna w Moskwie".
Seanse godz. 16, 18 i 20.

SŁAWNO — „Sława" — „Skandal w Clochemerle".
Seans godz. 19.

DARŁOWO — „Bajka" — „Podstęp swatki".
Seans godz. 19.

RADIO

PROGRAM I

23 styczeń 1954 (sobota)

Wiadomości 5.05, 6.00, 7.00, 7.55, 12.04, 16.00, 20.00, 23.00.

5.10 Aud. dla wsi 5.20 Konc. 6.10 Konc popularny. 6.50 Gimn. 7.20 Konc. 7.50 Kalend. 8.00 Konc. 9.00 Aud. dla klas VII. 9.30 Konc. solistów. 11.00 Dla klas III — IV aud. słow.-muz. pt. „Uczmy się śpiewać". 11.25 Muzyka i aktualności. 12.15 „Na swojską nutę". 12.45 Aud. dla wsi. 13.00 Konc. 13.40 Utwory na obój. 15.30 Dla dzieci aud. słow.-muz. pt. „O Dymitrze Szostakowiczu". 16.10 Pogadanka pt. „Tryska jak piwo z beczki". 16.20 Konc. rozrywk. 17.00 „Z życia ZSRR". 17.30 „Słuchacze piszą". 17.35 Arie i pieśni kompozytorów rosyjskich. 18.00 Mikrofonem po kraju. 18.15 Konc. 18.45 Reportaż literacki. 19.05 „Na muzycznej fali". 19.35 „Korespondenci sportowi donoszą". 19.45 Aud. dla wsi. 20.28 Wiad. sport. 20.38 Muz. taneczna. 21.05 Muz. 21.15 „Lenin w pieśni i poezji narodów" aud. słow.-muz. 21.45 Muz. symfoniczna. 22.25 Muz. dla wszystkich.

-SPORT - SPORT - SPORT-

St. Górny wzywa sportowców do złożenia w Czynie Przedzjazdowym wniosków racjonalizatorskich

Apel Antoniego Breguły, który wezwał racjonalizatorów, by złożyli w Czynie Przedzjazdowym co najmniej po jednym wniosku racjonalizatorskim, podchwycił również czołowy zawodnik sekcji motorowej poznańskiej Stali — Stanisław Górny.

Górny zrealizował swe zobowiązanie dla uczczenia II Zjazdu partii — wykonał po raz drugi zadania przypadające na niego według obowiązujących norm w okresie 6 lat. Obecnie podejmując apel Breguły oświadczył on: „Słuszna jest inicjatywa Breguły. Przysporzy ona ruchowi racjonalizatorskiemu wielu nowych członków, a przemysłowi wiele nowych udoskonaleń, które pozwolą załogom fabryk i zakładów na przedterminowe wykonanie planowych zadań. Zobowiązując się opracować dwa wnioski racjonalizatorskie do dnia II Zjazdu partii wzywam wszystkich sportowców Polski Ludowej zatrudnionych w zakładach produkcyjnych do pójścia w moje ślady. W ten sposób i my, sportowcy przyczynimy się do szybszej realizacji wielkiego planu 6-letniego, przyczynimy się do dalszego podniesienia dobrobytu mas pracujących".

Mistrzostwa szachowe ZSRR

W Kijowie, na mistrzostwach szachowych ZSRR rozegrano 7 rundę turnieju. Wyniki były następujące: Heller poddał się Awerbachowi. Nie zmiejdinow wygrał z Lilientalem, Bywszew pokonał Lisicina. Remisem zakończyły się partie: Furman—Korcznoj, Suetin—Ragozin i Liwszyn—Iliwicki. Pozostałe partie odłożono.

Po 7 rundach prowadzi Furman (Leningrad) — 5 pkt. przed Korcznojem — 4,5 pkt.

CWKS—Włókniarz (Łódź) 12:0 w hokeju

Zaległe spotkanie o mistrzostwo ligi hokejowej, rozegrane 19 bm. na sztucznym lodowisku w Warszawie między CWKS a Włókniarzem (Łódź), zakończyło się zdecydowanym zwycięstwem hokeistów wojskowych 12:0 (1:0, 7:0, 4:0).

Bramki zdobyli: Janiczko — 3, Palus i Masełko — po 2 oraz Więcek, Nowak, Olszewski, Chodakowski i Jeżak — po jednej.

Wyjazd szachistów i łyżwiarzy na Węgry

19 bm. wyjechała do Budapesztu drużyna szachistów polskich, która w dniach 22–24 bm. weźmie udział w trójmeczu drużynowym na 8 szachownicach Polska — CSR — Węgry (poza konkursem w turnieju weźmie również udział II drużyna węgierska).

W skład zespołu polskiego wchodzą: mistrz Polski Śliwa oraz Szapiel, Ziębiński, Brzózka, Makarczyk, Grynfeld, Plater, Witkowski (rezerwowi Dworzyński i Ciejka).

* * *

Do Budapesztu wyjeżdża też grupa polskich łyżwiarzy figurowych na 10-dniowy obóz treningowo-szkoleniowy, który ma na celu wymianę doświadczeń z zakresu techniki jazdy figurowej, metod treningu, szkolenia oraz sędziowania. W skład zespołu polskiego wejdą czołowi zawodnicy i zawodniczki (4 kobiety i 4 mężczyzn) oraz dwóch trenerów.

Wyjazd ten jest dalszym zacieśnieniem przyjaznych więzów i współpracy między sportowcami Węgier i Polski, nawiązanych w łyżwiarstwie figurowym w kwietniu ub. roku podczas pobytu łyżwiarzy węgierskich w Polsce.

Zdobywajcie SPO!

W niedzielę startują koszykarze klasy B

Przed kilkoma dniami rozpoczęli II rundę spotkań o mistrzostwo siatkarze i koszykarze klasy A. W nadchodzącą niedzielę w ich ślady pójdą koszykarze klasy B. Siatkarze i siatkarki klasy B rozpoczynają rewanżową rundę 31 stycznia br.

W koszykowej klasie B mężczyzn, podobnie jak w I rundzie, wystąpią zespoły podzielone na dwie grupy.

I tak: w grupie A grają Budowlani Kołobrzeg, Start Koszalin, Zryw II Białogard, Zryw Koszalin, Budowlani Koszalin i Budowlani Świdwin.

W grupie B natomiast, występują zespoły: Kolejarza z Wałcza i Słupska, Spójni z Drawska i Złotowa oraz wałeckiego Startu i słupskiego Zrywu.

W pierwszej kolejce spotkań w grupie A grają (gospodarzy spotkań podajemy na pierwszym miejscu): Budowlani Kołobrzeg—Start Koszalin, Zryw II Białogard — Zryw Koszalin, Budowlani Koszalin —Budowlani Świdwin.

W grupie B spotkają się: wałecki Kolejarz z drawską Spójnią, Start Wałcz ze Spójnią Złotów oraz słupski Zryw z miejscowym Kolejarzem.

Z Wałcza

Udany rewanż Budowlanych

W rewanżowym meczu hokeja na lodzie, który odbył się w ub. tygodniu na lodowisku w Wałczu pomiędzy reprezentacją tego miasta, a miejscowym zespołem ZS Budowlanych, wygrała drużyna Budowlanych w stosunku 7:4. Jak wiemy, pierwsze spotkanie tych zespołów zakończyło się zwycięstwem reprezentacji miasta.

W pierwszej i drugiej tercji gra była wyrównana i akcje toczyły się ze zmiennym szczęściem. Dopiero w trzeciej tercji inicjatywę przejmują Budowlani dysponujący lepszą kondycją. Dzięki tej zalecie Budowlani zakończyli tę tercję wynikiem 5:1 na swoją korzyść. Wyniki poprzednich tercji: 1:1 i 1:2 na korzyść reprezentacji.

Od wyższej porażki uratował reprezentację Wałcza ofiarnie i skutecznie broniący Jakubowski, który interweniował z powodzeniem nawet w beznadziejnych zdawałoby się sytuacjach. Bramki dla zwycięzców zdobyli: Kurzyk — 3, Stachowiak i Kwiatkowski — po 2, dla pokonanych zaś: Jaroszewicz — 2 oraz Want i Ksepko — po 1.

Zawody prowadził ob. Subel.

O tym, że hokej na lodzie zdobywa sobie w Wałczu coraz więcej zwolenników, świadczy najlepiej fakt, że spotkanie to oglądało około 300 osób.

S. K.

„Głos Koszaliński" Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Redaguje Kolegium Wydawca: RSW „Prasa" — Redakcja Koszalin, ul. Alfreda Lampe 20 Telefony: centrala 567, 960; Redaktor Naczelny — 714 i wewn. 35; Sekretarz Redakcji — 114 i wewn. 397; Dział Partyjny 285. Dział Rolny — 810 i wewn. 399, 395; Dział Ekonomiczny — 495; Dział Miejski — wewn. 38; Dział Korespondentów, Listów i Interwencji — 230 i wewn. 391, 392; Telefon nocny — 715 i wewn 37 Naczelny Redaktor przyjmuje w godz. 11 — 13; Sekretarz Redakcji w godz. 12 — 14. Administracja: Koszalin, ul. Alfreda Lampe 20 II piętro — Ogłoszenia — Biuro Ogłoszeń RSW „Prasa" Koszalin, ul. Alfreda Lampe 20, tel. 291, 656. Biuro czynne od 8-ej do 16-tej, w soboty do 14-tej. Za dział ogłoszeń redakcja nie odpowiada. Kolportaż i prenumerata — PPK „Ruch" ul. Świerczewskiego 14, tel. 200 Prenumerata zakładowa miesięcznie 3.50 zł. Wpłaty na prenumeratę pocztową w wys. 6 zł przyjmują urzędy pocztowe i listonosze. Prenumeratę zakładową i pocztową można uiszczać kwartalnie, półrocznie lub rocznie. — Tłoczono: Koszalińskie Zakłady Graficzne w Koszalinie — Przedsiębiorstwo Państwowe. Koszalin, ul. Alfreda Lampe 18-20.
C—5—10207. Nr zamówienia 18.